

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 76733-03-26

11 אוגוסט 2026

לפני :

כב' השופטת מירב קליימן
נציג ציבור (עובדים) מר מאיר חן

התובע:

נפתלי לוי
ע"י ב"כ עו"ד מיכאל חוואי

נגד

הנתבע:

המוסד לביטוח לאומי
ע"י ב"כ עו"ד ליעד עמר

פסק דין

תביעת התובע כנגד החלטות הנתבע מיום 4.1.2026 מיום 19.2.2026 ומיום 22.2.2026 לאי זכאות לקצבת אזרח ותיק ולשלילת תושבותו באופן רטרואקטיבי וזאת החל מיום 1.7.22.

רקע עובדתי נדרש וניהול ההליך

1. ראשיתו של ההליך בבקשת התובע למתן סעדים זמניים שעניינן הקפאת החלטות המוסד בדבר שלילת תושבתו, כך שיוחזר לו ביטוח הבריאות לצורך רכישת תרופות מצילות חיים וקבלת טיפולים דחופים. העובדות בתמצית, שהיורלבנטיות במועד קבלת ההחלטה בסעדים הזמניים פורטו בהחלטת בית הדין מיום 4.5.2026 (להלן: "ההחלטה"), במסגרתה התקבלה חלקית הבקשה לסעדים זמניים, בעיקר בשל 'מאזן הנוחות' והוחזר ביטוח הבריאות של התובע לצרכים קונקרטיים, כמפורט בהחלטה.

2. התיק העיקרי נקבע לבירור מהיר בהחלטה, ישיבת הוכחות נקבעה ליום 5.7.2026, במסגרתה נשמעה עדות התובע ואחותו וכעת נידרש לעובדות הדרושות לצורך הכרעה בהליך.

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 76733-03-26

11 אוגוסט 2026

3. התובע, יליד 55, מתגורר בחו"ל החל משנת 1994. התובע הוכר כתושב חוזר החל משנת 2017. במאי 2022 הגיש התובע תביעה לקצבת אזרחות, כאשר שהה מחוץ לגבולות המדינה וזו אושרה החל מיולי 22. ביום 4.1.2026 הודיע הנתבע לתובע כי אינו תושב ישראל החל מספטמבר 2025 וזאת עקב שהיה בחו"ל.

4. בעקבות הצהרותיו של התובע מינואר 2026 נבחנה תושבותו מחדש ונקבע כי אין הוא תושב ישראל ברצף מאז 1994 ומשכך בוטל חיובו בדמי ביטוח לשנים 2018 - 2022 ונוצרה יתרת זכות בחשבונו (ר' הודעת הנתבע מיום 11.2.2026).

5. ההחלטות הנתקפות בהליך זה היא החלטת המוסד מיום 4.1.2026 שדחתה את תביעתו לקצבת אזרחות עקב העדר תושבות והחלטות הנתבע מיום 19.2.2026 ומיום 22.2.2026, במסגרתן הודע לתובע כי בעקבות שלילת תושבותו רטרואקטיבית נוצר חוב בגין גמלת יתר בסך 268,103 ₪.

6. בפברואר 2026 הגיש התובע תביעה חוזרת לגמלת אזרחות ובאפריל 2026 הגיש בקשות חלופיות לבחינת תושבותו מחדש, להשבת התושבות לאחר 183 יום או לפדיון התקופה בכסף. הבקשות נדחו ואלו אינן עומדות לבחינה במסגרת הליך זה, שכן לא נכללו במסגרת כתב התביעה שהוגש בהליך ובאורח זה אף לא הובאו ראיות בקשר אליהן.

עיקר טענות הצדדים בהליך

7. לטענת התובע הוכח בהליך כי ביום 2.1.2026 חזר התובע ארצה באופן סופי ומוחלט. מאז, מתגורר הוא בבית אחותו. התובע סובל ממצב בריאותי קשה ומורכב הדורש טיפול רפואי ותרופתי אשר נמנע ממנו בשל החלטות הנתבע ובכלל זה סכנת עיוורון מיידי, מחלות אונקולוגיות ומחלות כרוניות ותלות תרופתית. לטענת התובע נאלץ לחיות בוואטס, בשל העדר יכולת כלכלית לחיות בארץ בהיותו נסמך על קצבת הזקנה בלבד, אך מרכז חיו האובייקטיבי והסובייקטיבי מצוי בארץ. כך, משפחתו נמצאת בארץ, הנכס היחיד שברשותו הוא חשבון בנק פעיל בישראל, מגוריו הינם בבית אחותו בגבעתיים. במישור הסובייקטיבי כוונתו

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 76733-03-26

11 אוגוסט 2026

מעולם לא הייתה להשתקע בויאטנם, אלא דובר בשהות זמנית וטכנית, הנובעת מאילוץ כלכלי. יש לקבוע כי תושבות התובע לא נותקה כיוון ששהותו בויאטנם נבעה אך ורק מתכלית נסיבתית מובהקת ומטעמים כלכליים גרידא ולא נלוותה אליה כוונת השתקעות או רצון לנתק קשרים עם המדינה ואין מקום להפוך את 'מבחן ימי השהיה' כחזות הכל. התובע מפנה עוד לפסיקה בעניין הגמשת דרישת המגורים דרך קבע ביישום מבחן התושבות לגיל השלישי וכך אף לנוהל הנתבע עצמו, אשר אף הוא מכוון להגמשת מבחן התושבות ויישומו בענייננו מחייב הכרה ברציפות תושבותו של התובע.

8. עוד טוען התובע כי הוא הסתמך בתום לב על מצגיו ושתיקת הנתבע לאורך השנים, הקפיד לחתום על "אישור חיים" מידי שנה בקונסוליה, מילא שאלוני תושבות והנתבע המשיך לשלם לו את הקצבה. לטענת התובע חובה על הרשות ליידע את המבוטח בזמן אמת כי נתוניו אינם הולמים מעמד של תושב וכי עליו להסדיר מעמדו. הנתבע לא שלח לתובע כל מכתב אזהרה לאורך השנים והחלטת השליה מיום 4.1.2026 מהווה הפרה של חובת ההגיונות המנהלית.

9. התובע מבקש כי עדותו תיבחן מתוך גישה סלחנית לאור קשיי זיכרון מתועדים ותוך כך לקבוע כי עדותו הייתה עקבית ואמינה. כך, הוכח בהליך אילוץ כלכלי קיומי, העדר כוונה להשתקע בחו"ל ועדות כי בכוונתו לשוב ולהשתקע בארץ, כאשר מצבו הרפואי משמש כמאיץ תושבת וקושר את גורלו למערכת הבריאות הישראלית.

10. הנתבע סבור כי בדין נשללה תושבות התובע ועל כן דין התביעה, דחיה. לטענת הנתבע, התובע נעדר זיקות לארץ ומרכז חייו אינו מצוי בה. הנתבע סבור כי התגלה כי עדות התובע אינה אמינה וסותרת את האמור בתצהירו, שכן בעוד הציג את הנסיעה לויאטנם כטיול להפגת מתחים, עלה כי עבד שם, כי היו לו בנות זוג, שכר שם דירה ושהה שם החל משנת 2020, להוציא ביקורים משפחתיים לארץ. התובע חי בחו"ל החל משנת 1994, כאשר החל משנת 2017 החל להגיע לארץ לתקופות קצרות כמפורט בסיכומיו. לטענת הנתבע, קבלת עמדת התובע, לפיה אדם שחי עשרות שנים בחו"ל והעתיק את מרכז חייו לוויטנאם יכול לשוב לישראל ברגע שהוא חולה ולדרוש הכרה מיידית כתושב בשל הצורך הרפואי, יאיין את מנגנון

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 76733-03-26

11 אוגוסט 2026

שלילת התושבות והטיפול הרפואי הקבוע בחוק. מערכת הביטוח הסוציאלית והבריאות בישראל מבוססת על ערבות הדדית של תושבי המדינה המשלמים מיסים ודמי ביטוח לאומי לאורך כל שנות חייהם ואינה יכולה לשמש "מקלט רפואי" עבור אנשים שעזבו את הארץ לשנים ולא שילמו דמי ביטוח כחוק ורק בעת צרה נזכרים לשוב לישראל על מנת לצרוך את שירותי הבריאות שלה. בענייננו, כלל זיקותיו של התובע אינן נתונות לישראל זולת הצורך בקבלת טיפול רפואי. התובע לא חי בארץ החל משנת 1994 ועזב את הארץ לתקופה של 23 שנים, להוציא ביקורים קצרים, גם לאחר שהוכר כ"תושב חוזר" בשנת 2017 על בסיס הצהרות מטעות, מרכז חייו לא השתנה. הוכח בהליך כי ניהל בוויאטנם מרכז חיים פעיל ופעל באופן אקטיבי לחידוש הויזה בוויאטנם, ניהל מערכות יחסים שם וחי ברמת חיים מספקת. התובע עצמו הודה כי לא היה לו טוב בארץ ולפיכך בחר לחיות במדינה אחרת. התובע אף עבד בוויאטנם. מנגד, לא הוכחה כל זיקה ברורה לארץ, כאשר התובע מתגורר בבית אחותו, ללא עבודה וללא נכסים. חשבון הבנק שלו הינו חשבון בבנק הדואר, המעיד על זמניות, כאשר העדר זיקה יציבה לארץ הייתה עוד טרם חלה. אף סובייקטיבית הוכח כי ההגעה לארץ הייתה לצורך קבלת טיפול רפואי ואין לקבל מצב דברים בו הטבה שכלווית לתושבות תהווה זיקה לצורך הכרה בה. עוד עלה מעדותו כי ניהל את זמני השהות שלו בישראל אך ורק לצורך שמירה על התושבות וקבלת קצבת זקנה לא מתוך רצון להפוך את ישראל למרכז חייו והדברים מתיישבים אף אם הצהרותיו הסותרות מינואר 2026.

11. הנתבע מדגיש כי בהליך כאן לא נתקפות החלטות הנתבע שהתקבלו לאחר פתיחת ההליך לעניין קביעת תושבותו מכאן ואילך, כאשר ככל שהתובע סבור כי יצר זיקות לישראל, יוכל להגיש בקשה חדשה בצירוף מסמכים וראיות המעידים על העברת מרכז חיים.

12. במסגרת סיכומי התשובה עומד התובע על כך כי ההחלטה הנבחנת בהליך הינה אך ורק ההחלטה לשלילת התושבות החל מיולי 2022. משכך, יש לדחות את ניסיונות הנתבע להיבנות משהותו של התובע בארה"ב, שכן מדובר באירועים היסטוריים, שהתרחשו לפני כעשור, כאשר הניסיון להיטפל לאירועים שוליים ומרוחקים נועד לזרות חול בעיני בית הדין. התובע מוסיף ומטעים כי ההליך כאן

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 76733-03-26

11 אוגוסט 2026

עוסק גם בשאלת השבת התושבות החל מינואר 2026 או בעקבות ההחלטה מיום 12.5.2026 וכי נקבע כי החלטה זו תיבחן ותוכרע במסגרת תיק זה.

דיון והכרעה

13. בע"ע (ארצי) 28253-02-12 שמואל שפינט נ' המוסד לביטוח לאומי, ניתן ביום 18.6.2013, חזר כבוד השופט איטח (כתוארו דאז) על אופן בחינת תושבתו של מאן דהוא וכך שנה, תוך הפניה להלכות קודמות:

"המבחן לקביעת תושבותו של אדם לצורך זכויות מכוח החוק הינו מבחן מרכז החיים, הנבדק לפי מירב הזיקות. למבחן זה שני פנים: ההיבט האובייקטיבי – הבוחן היכן מצויות מירב הזיקות של האדם מבחינה פיזית; וההיבט הסובייקטיבי – הבוחן מה הייתה כוונתו של האדם והיכן הוא רואה את מרכז חייו, להבדיל משהות ארעית או זמנית. היבטים אלה יש לבחון לאור כלל הנסיבות העובדתיות, ובכלל זה: זמן השהייה בישראל בתקופה הרלוונטית, קיומם של נכסים בישראל, מקום המגורים הפיזי, המקום בו מתגוררת משפחתו של האדם ובו לומדים ילדיו, אופי המגורים, קשרים קהילתיים וחברתיים, מקום העיסוק וההשתכרות, מקום האינטרסים הכלכליים, מקום פעילותו או חברותו של האדם בארגונים או מוסדות, מצגים של האדם עצמו אשר יש בהם כדי ללמד על כוונותיו, ומטרת השהייה מחוץ לישראל. הבחינה צריכה להיעשות כאשר נותנים את הדעת לסגנון החיים המשתנה ולאופי המשתנה של "תושבות" בהתאם לגיל המבוטח".

14. בעב"ל 18308-12-17 מיכאל שליימוביץ נ' המוסד לביטוח לאומי, ניתן ביום 13.8.2018, חזר בית הדין הארצי על הנחת היסוד לפיה תנאי בסיסי לצורך קבלת זכויות סוציאליות מהמוסד לביטוח לאומי היא התושבות הנותנת זיקה שבין המבוטחים למדינה, ולמחויבות המדינה לתושביה לסיפוק צרכיהם הסוציאליים של תושביה הקבועים (ר' עב"ל (ארצי) 39020-11-13 עטאללה – המוסד לביטוח לאומי, ניתן ביום 25.6.2018) כאשר המבחן המרכזי הבודק תושבות היא "הדרישה לקיים מרכז חיים ומירב הזיקות לישראל במסגרתם מוצאת ביטוי התפישה הטריטוריאלית של חוק הביטוח הלאומי (עב"ל (ארצי) 83/06 ג'אן טייץ – המוסד לביטוח לאומי, ניתן ביום 2.6.2009); עב"ל (ארצי) 275/99 יוסף איזן – המוסד לביטוח לאומי פד"ע ל"ח 781).

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 76733-03-26

11 אוגוסט 2026

15. אשר לנטל ההוכחה בתביעת תושבות פסק בית הדין הארצי כי:

"הנטל נקבע לפי המצב עובר לתקופה הנתבעת. במקרה בו לפני התקופה הרלבנטית, התובע היה תושב ישראלי הרי שחובת ההוכחה נוטל על כתפי המוסד להראות שהתובע העתיק את מרכז חייו מחוץ לתחומי מדינת ישראל בתקופה הרלבנטית (עב"ל (ארצי) 470/08 עליאן אינאס – המוסד לביטוח לאומי (18.8.09); עב"ל (ארצי) 113/10 סלאמה עאשה – המוסד לביטוח לאומי (8.5.11))."

המערער היה תושב ישראל ומחזיק בתעודת זהות ישראלית. על כן חובת ההוכחה הייתה צריכה להיות מוטלת על המשיב. יחד עם זאת, פסק דינו של בית הדין האזורי מתייחס למכלול הראיות שהביאו הצדדים ומהן ארג את מסקנותיו. על כן במאזן הכולל, התקבלה והוכחה גרסת המשיב כמסתברת יותר ולפיה המערער אינו תושב הארץ."

(הדגשה אינה במקור, מ.ק.).

16. לאחר שבחנו את טענות הצדדים ואת כלל הראיות והעדויות שעמדו בפנינו הגענו למסקנה, לפיה אין להתערב בהחלטות הנתבע אשר שללו את תושבותו של התובע למפרע. עם זאת יודגש שוב כי הכרעתנו אינה נוגעת להחלטות הנתבע שהתקבלו תוך כדי ניהול ההליך ושעניינן החזרת התושבות לתובע מכאן והלאה, לאחר שובו ארצה (ר' החלטת בית הדין מיום 5.6.2026). נפרט להלן הכרעתנו.

17. אין חולק כי התובע היה תושב ישראל עד לשנת 1994 ואז עזב את הארץ עד לשנת 2026, כאשר בהתאם להחלטת המוסד מיום 12.5.2026, בין השנים 1994-2008 לא ביקר כלל בישראל. לאחר עדכון תושבותו בשנת 2017, שהותו הייתה חלקית ומוגבלת ובין השנים 2020 ל 2026 שהה בחו"ל, כך על פי החלטת הנתבע, כ 84% מהזמן. שעה שהחלטת הנתבע הנתקפת בהליך היא החלטת הנתבע מיום 22.2.2026 השוללת את תושבותו רטרואקטיבית החל מיום 1.7.2022, מוטל הנטל להראות כי מרכז חייו של התובע השתנה, מוטל על הנתבע.

18. אין חולק והתובע אף העיד כך בדיון כי חזר ארצה לאור מצבו הרפואי ולצורך קבלת טיפול רפואי מיטבי וכך העיד: "הגעתי לישראל עכשיו כי אני החלטתי

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 76733-03-26

11 אוגוסט 2026

שיותר נוח וקרוב להיות עם המשפחה ושיהיה מי שידאג לי, כי אני חולה ברצינות... (ר' עמ' 12 לפרוטוקול הדיון, שורות 25-31); כאשר נשאל מדוע חזר כל חצי שנה ארצה החל משנת 2022 השיב כי הבין שזה החוק והוא ניהל את הביקורים בארץ לצורך שמירת התושבות (עמ' 13 לפרוטוקול הדיון, שורות 10-1). כאשר נשאל האם היה חוזר לארץ לולא מצבו הרפואי, העיד: **"תשמע, המצב הרפואי לא טוב, זה אחד זה נכון מה שאתה אומר, בגלל המצב הרפואי שלי אני פה, אתה מבין? נישאתי (טעות במקור, מ.ק) הייתי בא לפה לוקח את התרופות שלי ונוסע חזרה"** (ר' עמ' 16 לפרוטוקול הדיון, שורות 15-19).

19. וכך העיד התובע כי עזב את ישראל כי לא היה לו טוב פה, כי לא מצא את עצמו ולא יכול היה לחיות פה (ר' עמ' 11 לפרוטוקול הדיון, שורות 25-31) כאשר נשאל למה עזב לויאטנם לפני קבלת הקצבה ולא גר עם אימו העיד כי היא אישה קשה (שם, שורות 32-39). כאשר נשאל האם חיכה לקבלת הקצבה על מנת שיוכל לחיות בחו"ל, השיב כי לא חיכה לקצבה כי גם לפני זה הלך (ר' עמ' 12 לפרוטוקול הדיון, שורות 8-12).

20. שעה שהבאנו לעיל את עדות התובע, נציין כי לא מצאנו בנספח ו' לתצהיר התובע את שבא כוחו ביקש ללמוד הימנו – העדר כשירות קוגניטיבית מלאה – כאשר הרופא הגריאטרי ציין באבחנה כי קוגניטיבית קיימת ירידה קלה, אשר אינה משפיעה על התפקוד היום יומי ולפיכך בחנו את עדותו כפי שנבחנת עדות של בעל דין כשיר.

21. בהצהרת הכוונות של התובע נספח ו"א לתצהירו, העיד כך: **"השהייה שלי בחו"ל לצורך טיול, ביקור חברים והפגת מתחים, מדובר ביציאה זמנית בלבד...".** ב 11.1.2026 הצהיר כי ברצונו לצאת את ישראל לטיול לויאטנם וכי מועד החזרה הצפוי יהיה ביוני 2026 וב 22.1.2026 חזר בו והודיע כי אינו מתכוון לעזוב את הארץ לאור מצבו הרפואי המורכב (ר' נספח ו"ג לתצהירו).

22. מעדותה של אחות התובע עולה כי כאשר שהה התובע בארה"ב ניהל מפעל לייצור בגדים, חזר בשנת 2017 ארצה והתגורר אצל הוריו לאחר מכן חזר לארה"ב, לסגור דברים' ושם אף שכר דירה (ר' עמ' 2 לפרוטוקול הדיון, שורות 40-4). מעדותה של

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 76733-03-26

11 אוגוסט 2026

האחות לא היה ברור איפה היה התובע בין השנים 2020 ל-2022 וכאשר נשאלה מדוע לא שכר דירה בתקופה הזו והאם גר למעשה בויאטנם, השיבה: "...כן, הוא עוד לא סיים לגמרי את הדברים שלו" (ר' עמ' 4 לפרוטוקול הדיון, שורות 37-40). אחות התובע אישרה בעדותה כי מאז שקיבל גמלת אזרח ותיק בשנת 2022 חזר לויאטנם והיה מגיע לארץ לביקורים קצרים והיה לן אצל האמא בביקוריו (ר' עמ' 5 לפרוטוקול הדיון, שורות 17-29). אחות התובע העידה כי אחיה חי חיים טובים בוויאטנם וכי הייתה לו שם בת זוג (שם, שורות 33-38).

23. **מבחינת מירב הזיקות האובייקטיבי**, הוכח בהליך כי בארץ אין לתובע זולת משפחתו, שכן התובע לא עבד בארץ בתקופה בה נבחנה תושבותו ונשללה, לא היו לו אותה עת נכסים, בת זוג או כל זיקה ממשית אובייקטיבית אחרת לארץ. אף כי התובע הצהיר כי עבד בעבר בשוק העבודה הישראלי כעצמאי וכשכיר, ובין היתר עסק בבניית תפאורות ובבקרת איכות במפעלי טקסטיל מובילים, לא צורפה על ידו כל ראיה לכך וממילא כאמור אשר לזמן הרלבנטי, החל מיולי 2022, לא נטען כי לתובע הייתה עבודה בארץ.

24. החלטת הנתבע מתייחסת למועד בו שהה התובע בוויאטנם, כאשר שוכנענו כי שהייתו בה לא הייתה זמנית וארעית ולצורך הפגת מתחים, כפי שהעיד בתצהירו, אלא דובר בתקופת זמן ממושכת של שש שנים, אשר להוציא מספר ביקורים משפחתיים קצרים, שהה וגר בוויאטנם אותה תקופה. עדותו בתצהיר, לפיה לא שהה בוויאטנם יותר משלוש וחצי שנים (החל מיולי 2022) התבררה כלא נכונה, שכן כבר ב-2020 שהה בוויאטנם. התובע העתיק לשם את חייו, ככל הנראה מסיבות כלכליות בין היתר, אך יצר זיקות של קבע שאינן ארעיות למקום, כאשר קודם לכן לא הוכחו בפנינו זיקות אחרות הקושרות אותו לארץ, זולת משפחתו, כאמור.

25. **מבחינת מירב הזיקות הסובייקטיבי**, שוכנענו כי התובע בחר כעת לשוב ארצה ולחיות בה, בין היתר מפאת גילו ובעיותיו הרפואיות. עם זאת, במועד קבלת ההחלטה וביחס לתחולתה, שוכנענו לאור עדות התובע בפנינו כי התגורר בחו"ל דרך קבע ולא באופן ארעי לאור מצבו הכלכלי הדחוק, כאשר זו הייתה כוונתו והקשר ששמר עם הארץ לא היה לצורך 'שימור זיקות' אלא לצורך 'שימור קבלת הגמלה בלבד'. זאת אומרת, בשל מצבו הכלכלי הדחוק בחר התובע להעתיק את

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 76733-03-26

11 אוגוסט 2026

חיינו למקום המאפשר לו חיים ברמת חיים טובה יותר ותוך כך להיקשר למקום ובכלל זה ליצור חיים חברתיים, לשכור דירה ואף לעבוד, אף אם לתקופה קצרה.

26. נבהיר - אין בפנינו מצב בו התובע חי את מרבית שנותיו במדינה וביגיל השלישי חילק את זמנו בין הארץ לארצות אחרות לצרכי עזרה משפחתית לילדים המתגוררים בחו"ל, נסיעות תכופות לחו"ל שהגיל מאפשר או לצורך מגורים עם בת זוג במדינה זרה בנסיבות מסוימות. עסקינן בתובע אשר כבר בשנת 1994 ניתק את קשריו עם הארץ, תושבתו הוחזרה לו בשנת 2017 ולאחר מכן לא יצר זיקות אובייקטיביות ממשיות כלשהן לארץ, עוד טרם מחלתו, ובכלל זה לא הוכח בפנינו כי חזר לעבוד בארץ או כי היה בעל נכסים או קשרים חברתיים כלשהם, אלא החל משנת 2020 שהה באופן כמעט מוחלט בוויאטנם.

27. מכאן, שעם כל ההבנה למצבו הלא פשוט של התובע, לא מצאנו להתערב בהחלטות הנתבע שעמדו לבחינה במסגרת הליך זה ולא מצאנו כי נפל באילו פגם.

נטעים כי שלא כטענת ב"כ התובע (ר' סעיף ה' לסיכומי התשובה מטעמו) החלטות הנתבע שהתקבלו תוך כדי ההליך ובהמשך לדיון שהתקיים בבקשה לסעדים זמניים לא עמדו לבחינת בית הדין ובכלל זה החלטת הנתבע מיום 12.5.2026, אשר לתושבותו של התובע החל מינואר 2026. התובע לא ביקש לתקן את תביעתו או את תצהירו בהמשך לאלה ומשכך בית הדין נעדר סמכות עניינית לדון באלו. כפי שציין הנתבע בסיכומיו, פתוחה בפני התובע הדרך לפנות לנתבע בבקשה חדשה להחזרת תושבותו וזו תיבחן בהתאם לנתונים שיובאו בפני המוסד. ככל שהתובע יבקש לתקוף את ההחלטה יוכל לפנות בתביעה חדשה לבית הדין והכל בהתאם לסדרי הדין הנהוגים.

סוף דבר

28. לאור כלל המפורט לעיל, תביעת התובע נדחית.

29. חרף דחייתה איננו עושים צו להוצאות.

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 76733-03-26

11 אוגוסט 2026

30. ערעור כדין לבית הדין הארצי.

ניתן היום, כ"ח אב תשפ"ו, (11 אוגוסט 2026), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

מירב קליימן, שופטת
אב"ד

מר מאיר חן
נציג ציבור עובדים